

Et blaff i denne verden

Vi skal alle dø, det er bare så vanskelig å erkjenne det. Ta det innover seg. Like rart som livets mysterium er dødens brutale avskjed. Det virker så meningsløst at vi bare får denne korte perioden i den verden vi kjenner. Et kort blaff i evighetens perspektiv, et lite glimt av lys på en lang tidslinje. Om hundre år er nesten alle mennesker på kloden i dag byttet ut med nye mennesker. Nye visjoner og tanker, drømmer som skal realiseres. Helst på kortest mulig tid, for med inngangsbilletten følger ingen sluttdato. Det gjør jo hele dette prosjektet med å være menneske så krevende. For uansett hvor vi bor på kloden kjempes det daglige kamper bare for å overleve. Andre steder brukes livet på omfattende tiltak for å leve lengst mulig. Som om selve meningen med livet nettopp er at det skal vare lenge, aldri slutte.

Tenk på hvordan vi bejubler livet i sin alminnelighet, gleder oss over hvert lille barn som fødes. Feirer bursdagene våre for å minne oss og andre om at vi fortsatt finnes. Ett år til på denne kloden, i denne tidsalderen. Vi liker ikke å bli eldre, men det er gode grunner til å skåle mer for hvert år som legges til. Skåle for hvert sekund, minutt, time, dag, måned og år vi får lov til å være et undrende menneske i dette vi kaller vårt univers. For selve livet er en rar greie. Vi fødes inn i det alene og vi dør alene. Uten en oppskrift og manual på hvordan det skal leves. Selv med mennesker rundt oss

møter vi døden med vår sjels ensomhet. Kanskje også med en fysisk, psykisk og åndelig ensomhet. Egentlig et paradoks, når vi tenker på hvor mange av oss som bruker hele livet på å fylle tilværelsen med ting og mennesker. Slik at vi ikke skal kjenne på denne grunnleggende følelsen av å være overlatt til oss selv.

Eller kanskje er det nettopp derfor vi gjør det? Fordi vi et sted langt inne i oss vet at i møtet med døden står vi alle nakne, sårbare og alene? Da hjelper ikke masse penger, en høy stilling, berømmethet, store nettverk og masse venner. Døden spør ikke om saldoen på kontoen din eller alle vektballene dine. Den spør egentlig ikke om hvem du er som menneske og hvordan du har levd livet ditt. Den bare avslutter det hele, setter et punktum for vår tilstedeværelse i denne verden. Slukker lys etter lys, mørklegger. Får frem mørket hos de som mister og som er igjen og venter. På sin tur. For i møtet med andres død møter vi også vår egen frykt og dødsangst. Ingen har evig liv, vi er ikke udødelige.

Med denne erkjennelsen høyt oppe i bevisstheten blir selve livet mer meningsfylt å leve, synes jeg. *Grip dagen!*

Anne M Hjeltnes
sjefredaktør

SØTE. Min datter Renate sammen med kusinen Kayla – kjærlighet og kos.

GAVE. Fra de ansatte til sjefen, de vet jeg liker pepsimax, sjokolade og blomst.

Skriv til meg på:
annemarit@viover60.no

Følg meg på bloggen:
Hjelmebloggen.no

Følg meg på Instagram:
@annemarithjelme
Del bilder med oss på: #viover60

Lik oss på Facebook:
Facebook.com/viover60

VIOVER60 på iPad:
Gratis for abonnenter
på App Store

“ Vi liker ikke å bli eldre, men det er gode grunner til å skåle mer for hvert år som legges til.

Bok til ettertanke

Jeg har vært en begeistret leser av Tove Nilsen i alle år, og gleder meg hver gang hun er ute med ny bok. I denne boken er det forbud og lyst, tilhørighet og eksil det handler om. Hun var datteren som befant seg midt mellom mor og far. *God lesning!*

BIBLIOTEK. Vi har samlet masse gode bøker på vårt VIOVER60Resort i Spania.

NYTELSE. Så vakre appelsintrær finner du på Costa del Sol om vinteren. Fantastiske farger!